

‘IK HEB ME VAN HET BEGIN AF AAN EXTRA MOETEN BEWIJZEN’

BEELD: OOSTERSCHELDEZIEKENHUIS, P. WIJKHUYNS

DE FOTO IS HELAAS
NIET BESCHIKBAAR
VOOR INTERNET

Naam: **Emine Neval Yilmaz**

Leeftijd: **38**

Geboorteplaats en -land: **Diyarbakir,
Turkije**

Nationaliteit: **Turks en Nederlands**

Naar Nederland gekomen in: **1991**

Basisopleiding: **universiteit van
Hacettepe, Ankara**

Vervolgopleiding: **VU medisch centrum
Amsterdam, Catharina-ziekenhuis
Eindhoven**

Specialisme: **algemene chirurgie/
vaatchirurgie**

Nu werkzaam in: **Oosterschelde-
ziekenhuizen, Goes**

In Turkije behandel je veel breder doordat je naast een basissalaris ook nog eens per verrichting en per (lab)onderzoek betaald krijgt. In Nederland heb je de maatschapsvorm, waardoor je de mogelijkheid van superspecialisatie hebt. Je kunt dan selectiever zijn in je activiteiten en de kwaliteit van handelen verbeteren.

In Turkije heb je veel privé-ziekenhuizen die onderling concurreren. Daarin kan de patiënt de meest perfecte zorg krijgen die hij zelf wil, zolang hij die maar kan (bij)betalen. Er zit geen ziekenfonds tussen dat hem belemmert in de keuze van een optimale behandeling door middel van ‘wachtlijsten’, DBC’s of voorkeuropakketten.

Wat ook opvalt, is dat de familie van patiënten hier geen enkele eigen verantwoordelijkheid neemt in de opvang. “O, wordt moeder woensdag ontslagen? Maar dan ben ik op vakantie. Moet dat nou echt?” Verder is er minder hiërarchie en is paramedisch personeel hier veel mondiger.

‘Nederlanders denken dat iemand die de taal slecht spreekt, dom is. En vervolgens concluderen ze dat zo iemand dan ook zijn vak wel slecht zal beheersen. Ook werd er gedacht dat ik wel

zou lijden aan een cultuurshock omdat het in Nederland zoveel beter is. Terwijl dat beslist niet het geval is.

Ik heb me van het begin af aan continu extra moeten bewijzen, harder moeten werken, meer moeten publiceren en langer moeten wachten op een opleidingsplaats.’

‘Ik heb nooit gedacht “was ik maar een Hollander”. Zelfs niet toen mij door een opleider werd verteld dat ik als buitenlander geen enkele kans maakte om in de opleiding tot chirurg te komen. Ik denk echter wel eens “was ik maar weer terug in Turkije”. Ik had in Turkije een mooie carrière in het verschiet, maar ben bij toeval in Nederland terechtgekomen. Mijn gehele familie is achtergebleven. Desondanks ben ik zeer tevreden met mijn leven in Nederland.’

‘Inmiddels spreek ik de Nederlandse taal vloeiend en is de aanvankelijke negatieve discriminatie nu omgezet in positieve discriminatie. Ik hoor regelmatig van patiënten dat zij denken dat een buitenlandse vrouw die in Nederland chirurg mag zijn, zeer beslist uitzonderlijk goed moet zijn. Vaak verzoeken ze dan ook om juist door mij te worden behandeld.’ << RC